

له سەر قەنەفەى ھۆلە بچووکە که له نهۆمى خوارەوه دانیشیت بوو، فانیلەیه کی سپى پۆخەلى له بەردابوو، پەلەیه کی قاوہىی که له چلک دەچوو بە لیواری فانیلەکه وه له خواروو سینگیه وه لکابوو. پانتۆلیکی رەنگ خۆلەمیشکی له بەردا بوو، پانتۆلە که گنجی کردبوو، دیار بوو که چەند رۆژیک بوو ھەر بەو شیوہیہ بووہ و جلەکانی نہ گۆریوہ. تەلەفیزیۆنە که لەو کاتەدا که چرە چرە دەکرد و هیچ کەنالیکی نیشان نہ دەدا بە تیشکە سپیہ مەیلە و شینە که ی لەوی دەدا، ئەوا بە دەم خوارنەوہی بوتلی ویسکیہ که ی که لەو کاتەدا بە نیوہی کردبوو سەیری ئەلبومیکی وینەى دەکرد. لە گەل ھەلدا نەوہی ھەر پەپەیه کی ئەلبومە که، ئەوا سەری زیاتر و زیاتر دەھیشا، قمیکی بچووکى بە ویسکیہ که دا دەکرد و دەمی تەر دەکرد. لە ھەلدا نەوہی پەپەکان وەستا، چاوەکانی کەوتنە سەر وینەیه ک، وینەى خانەوادە که ی. خۆی لە لای چەپ وەستا بوو و کورپکی بچووکى لە باوہشدا ھەلگرتبوو، لە لای راستیشی ئافرەتیک وەستا بوو. منداڵە که پالی بە رپووخساری باوکیہ وه دەنا، دیار بوو شەرمی دەکرد لەوہی که دەبینی. دوو ھاوسەرە که بە زەردەخەنە وه لە تەنیشیت یەکتیریہ وه وەستا بوون، لیوہکانیان لە یەکتەری نزیك کردبووہ و ماچیکی نەرمی یەکتریان کردبوو.

سەرەرای دلخۆشى ئەو ساتەیان، ئەوا ئەو رۆژە یادەوہریہ کی تالی لە میشکی ئەودا جیھیشیت، یادەوہریہ ک که ھیشتا برینە که ی وەکو یە کەم رۆژ نازاری دەدا. چەند کارژیریک دواى گرتنى ئەو وینەیه لە یەکیک لە ناوچە سەوزە گەشتیارییەکانی دەرەوہی شار، ئەوا لە رپگای گەرانە وه دوو چاری رپووداویکی نہ خوازراو بوون. بە ئاراستەى پپچەوانە ئۆتۆمبیلیک لیان نزیك دەبوو، راستە وخۆ بەرەو ئەوان دەھات. شۆفیری ئۆتۆمبیلە که خەوی لیكە وتبوو، سەری بە سەر سووکانە که دا راکشاندبوو و لە واقع دابرابوو. بە ھۆى ئەوہی که لەو کاتەدا لە گەل ھاوسەرە که ی و منداڵە که ی گۆرانییەکیان دەگوت، ئەوا بە تەواوی سەرنجى لە سەر رپگایە که نہ بوو و وہ نەشیزانى که ئۆتۆمبیلی بەرامبەرى لایە که ی تری نہ گرتووہ. که سەرى باوکه که تەواو بوو و تەواو کردنى گۆرانییە که بە منداڵە که سپێردرا، ئەوا ھاوسەرە که ی بە دەم پیکە نینە وه سەیری پپشەوہی کرد و دواى چرکە ساتیک تاسا، رپووخساری وەکو خپویک سپى ھەلگەرا.

"تازیزه کهم!". نهیتوانی ئاور بۆ هاوسه ره کهی بداته وه که ئۆتۆمبیله که خۆی به وان دادا و دونیا تاریک بوو.

فرمیسک له چاوه کانی گل بوو و نه وه، خهریک بوو به ته واوی فرمیسکه کانی بریژیت و داخی دلی به هاواریک بیئیته ده ره وه که له پر گوئی له دهنگیک بوو.

دهنگه که له لای شۆرگه که وه ده هات، دهنگیکی نامۆ بوو. که گوئی له وه بوو، نه وا فرمیسکه کانی به مه چه کی سرپییه وه و نه لبومه که ی له سه ر میزه ی پیشییه وه دانا، نه و میزه یی که پیکه اتبوو له کارتۆنی کۆنی پیتزا و ته پله کی جگه ره و یه ک دوو بیرهی قووتوو کرا و وه چه قۆیه کی گیرفانی بچووک. بوتلی ویسکییه که ی دانه نا، به لکو هه ر به دهستییه وه بوو که هه ستایه سه ر پێ تا کو بزانییت نه و دهنگه چی بوو. له کاتی کدا بوتله که ی به سه ره که یه وه له نیوان دوو په نه جده ا گرتبوو، نه وا له ده رگای شۆرگه که نزیک بۆوه، دهنگه زیاتری کرد، به لام هینشا نه یزانی نه وه دهنگی چیه. ده رگایه که ی کرده وه، ناوه وه تاریک بوو بۆیه گلۆپه که ی هه لکرد، پووناکییه کی سپی کز بوو که به نه سته م توانی رۆشنای به شۆرگه که به خشییت.

له ژیر رۆشناییه که ده شتیکی بینی، یا خود با بلیم که سیکی بینی که ناله ی ده کرد، نه مه نه وی زۆر ترساند. له سیبه ریکی ره شی گه وه ده چوو، سه ره تا لای دیواره که که کاشییه کی شین کرابوو پاکشابوو و ده له رزی، دواتر به هیواشی له شوینی خۆی هه ستا، هه ستی به هاتنی نه و کرد. هه ستایه سه ر قاچه کانی، بالایه کی کورتی هه بوو، له بالای مندالیکی بچووک ده چوو، وه شیوه ی سیبه ره ره شه که ش هه ر له مندالیکی بچووک ده چوو دوا ی نه وه ی که که میک ورد بۆوه. سه ره تا پشتی له و بوو، به لام دواتر هیواش هینشا سیبه ره ره شه که نه وری دایه وه. که پوو خساری ده رکه وت، نه وا پیاوه که تووشی شوک بوو، بوتله که ی له ده ست که وت، خۆیشی خه ریک بوو بکه ویت نه گه ر ده ستی به دیواری نزیک ده رگایه که نه گرتبا. نه وه ی نه وی شوک کرد یه کیکی چاوه روان نه کرا، یه کیکی که ده بوا یه ئیستا له ژیر خۆلدا بووبا، نه وه ی بینی کوره بچووکه مردوو هه که ی بوو!

ملی که می‌ک لار کردبوو، چاوه‌کانی رهنگیکی سپی رهنگ شیریان هه‌بوو، پیستی پروخسار و مل و دهسته‌کانی رهنگیکی خۆله‌میشیان گرتبوو، رهنگیک که له رهنگی تاریکی هه‌وره باراناوییه‌کان ده‌چوو. سه‌ری که می‌ک به‌رز کرده‌وه و پرووی له باوکی کرد، به‌لام سه‌ری هیشتا به لای چه‌پدا هه‌ر به لاری هیشتبۆوه. دهستی کرد به جووله‌کردن.

"باو... باوکه". سه‌ره‌تا وه‌کو نه‌وهی بۆی نه‌سته‌م بی‌ت قسه بکات به‌م شیوه‌یه قسه‌ی ده‌کرد، به‌لام دوا‌ی چه‌ند چرکه ساتیک تۆنی ده‌نگی گۆرا.

"باوکه... بۆچی منت کوشت باوکه؟". پیاوه‌که که نه‌مه‌ی بیست جه‌سته‌ی که‌وته له‌رزین، مووچرک به‌ته‌واوی گیانیدا هاتبوو و چاوه سه‌رخۆشه‌کانی زه‌ق بووبوون.

"بۆچی منت کوشت باوکه؟". پرسیاره‌که‌ی دووباره کرده‌وه، به‌لام پیاوه‌که وه‌لامی نه‌دایه‌وه، نه‌یتوانی قسه بکات.

"بۆچی منت کوشت باوکه؟ بۆچی منت کوشت؟ بۆچی منت کوشت؟". مندا‌له‌که تۆنی ده‌نگیکی خیرا کرد و به‌رزتری کرده‌وه، دهستی کرد به‌هاوارکردن، له هه‌مان کاتیشدا پییه‌کانی خیراتر بوون و دهستی کرد به‌پاکردن به‌ره‌و لای پیاوه‌که.

مندا‌له‌که به‌مه‌به‌ستی نازاردانی به‌ره‌و لای نه‌و رایکرد، پیاوه‌که‌ش که نه‌وه‌ی بینی نه‌وا له ترسا خیرا ده‌سکی ده‌رگایه‌که‌ی گرت و ده‌رگایه‌که‌ی له‌سه‌ر نه‌و داخست.

"بۆچی منت کوشت؟! بۆچی منت کوشت؟! بۆچی منت کوشت؟! بۆچی منت کوشت؟!"

له کاتی‌کدا به‌تورپیه‌کی زۆره‌وه هاواری ده‌کرد، نه‌وا به‌مست و شه‌ق له‌ده‌رگایه‌که‌ی ده‌دا، ویستی ده‌رگایه‌که بکاته‌وه به‌لام نه‌یتوانی به‌وه‌ی که پیاوه‌که له‌ودیه‌وه ده‌سکی ده‌رگایه‌که‌ی توند گرتبوو، دووباره دهستی کرده‌وه به‌مست و شه‌ق لی‌دان له‌ده‌رگایه‌که و هه‌ر به‌م شیوه‌یه به‌رده‌وام بوو.

"بۆچی منت کوشت باوکه؟! بۆچی منت کوشت؟!"

پیاوه‌که که له‌و کاته‌دا فرمی‌سک له‌چاوه‌کانی هاتبوونه ده‌ره‌وه و وه‌کو پروباریک ده‌که‌وته‌نه سه‌ر پرومه‌تی، نه‌وا چاوه‌کانی داخست بوون و دهستی کردبوو به‌ناله و گریانیک زۆر.

"من تۆم نه كوشتوووه... تۆ به رووداویکی هاتووچۆ مردیت... من... من تۆم...
نه كوشتوووه... من، من..."

نهیتوانی قسه کانی تهواو بکات بهوهی که گریانی زۆر قورگی گرتبوو، وه له هه مان
کاتیشدا کورپه که دهستی کردبۆوه به قسه کانی.

"بۆچی منت کوشت؟! بۆچی منت کوشت?! بۆچی منت کوشت?!"

وهکو نهوهی گوئی له باوکی نهبوویت، نهوا ههر بهم شیوهیه بهردهوام بوو، پیاوه کهش له
پشت ده رگایه که که سهری پپوه لکاندبوو به نازاریکی زۆروه دهگریا.

له پر دهنگه که وهستا، کورپه که بیدهنگ بوو و چیتر دهنگی نه دههات. چهند ساتیک تیپه ری
تا کو پیاوه که ههستی بهوه کرد، فرمیسک هیشتا به چاوه کانییه وه بوو که دهسکی
ده رگایه که ی سووراند و ده رگایه که ی کرده وه. سهیری ناوه وهی کرد، نهو ژوره ی که که میک
پیش نیستا کورپه که ی وهکو نه هریمه نیک دهیه ویست په لاماری بدات. که سهیری کرد، نهوا
هیچ شتیکی نه بینی، شۆرگه که شیوهی وهکو هه میشه بوو، تاریک و سارد. شوینه واری
کورپه که دیار نه مابوو، ههروه که نهوهی که بوونیشی نه بوویت.

چاوه کانی داخست و دهستی به سه رپووخساری داهینا، هه ناسه ی خیرا بووبوو، به لام
دوای چهند چرکه یه که هه ناسه دانی ئاسایی بووبۆوه.

"نه وه... چی بوو؟" به دهنگیکی نزم وهکو نهوهی قسه له گه ل خۆیدا بکات نه مه ی گوت.

سه رنجی که وته سه ر بوتلی شووشه که که له لای ده رگایه که که وتبوو.

"دیاره زۆر سه ر خۆشم."

ده رگایه که ی دانه خسته وه کاتیکی کشایه وه دواوه، ههر بهو شیوهیه به کراوه یی جیی
هیشت. رۆیشته وه لای قه نه فه که، که وته سه ری و رووخساری خسته نیوان که لینی
سه رینه کان، ههستی ده کرد که سه ری زۆر دیشتیت. له پر چاوه کانی کرده وه، ههستی کرد
بۆ چهند خووله کییک خهوی لیکه وت بوو.

که میک هستا و له سهر قه نه فه که دانیشت، سهری هیشتا دیشا، بویه پشتی که میک لار کرده و سهری خسته نیوان دهسته کانی و که میک گوشی. مووچرکیک به پشتیدا هات، له پر هستی به سهرمایه کی سهر کرد، ئەمە ی به لاهه سهر بوو به وهی که ده رگا و په نجه رکان داخرا بوون و سبلیته کهش له سهر باری گهرمی بوو. ویستی سهری ئەو ئاراسته یه بکات که ساردیه که لییه وه ده هات، به لام شتیکی ریگری لئ کرد، هستی به ترسیکی وه سف نه کراو کرد. خووله کیک به م شیویه تیپه ری، ساردیه که زیاتر و زیاتری کرد، هستی کرد خه ریکه پشتی ده بییت به سه هۆل. له کو تاییدا وهی به خوی دا، که میک ئاوری دایه وه تاکو داوه ی بینیت، سهری ئاراسته ی سهرمایه که ی کرد. چاوه کانی گوشی، بروای به وه نه کرد که ده بیینی، ایزانی ئەوه دووباره به هوی سهرخوشیه وه ئەو جوړه شتانه ده بینیت. بروای وابوو که ئەوه ی ده بیینی خه یالاته، به لام هیشتا ده ترسا، ترسیک که وه کو ئەوه وابوو چوو بیته ناو دلیه وه تاکو بیگوشیت و تووشی جه لته ی بکات. هه ناسه ی دووباره خیرا که وته وه، ئاره کیکی سارد به سهر برۆ و چاوه کانی دا هات، ناوچه وانی به هوی ئاره قه وه خووسابوو. نه یزانی که چی وایکرد هه ستیت، خویشی نه یزانی چون توانست و بویری ئەوه ی هه بوو هه ستیت و لیی نزیک بیته وه، وه کو ئەوه وابوو یه کیک کۆنترپۆلی جهسته ی کرد بییت. له پشت قه نه فه که وه یه کیک ده رکه وت، سیبه ریک بوو، ئەم جار هان له سهر شیوه ی که سیکی گه وه بوو، ئافره تیک که کراسیکی سپی خویناوی له به ردا بوو. لیی ورد بووه، به ته نیا نه بوو، مندالیکی بچوو کیش ده رکه وت که دیار بوو له سهر کووشی ئافره ته که پاکشابوو، هیچ نه ده جوولا.

به شی راستی سنگی ئافره ته که برینیکی سه ختی پیدا هاتبوو، له سهر شیوه ی کونیک بوو، خوینیکی زۆر له ده وری برینه که کۆبوو بووه. منداله کهش به هه مان شیوه بریندار بوو بوو، دوو چاری برینیکی سه ختی سهری بوو بووه، مینشکی هارابوو و چهند شووشه یه کی تیژ چوبونه ناو سهری.

"ئا... ئا...". دهنگی پیاوه که ده له رزی.

"ئا... ئا... زیزه که م.!"

ئافره ته که که سهری دانواندبوو وه لامی نه دایه وه.

پیاوه که دووباره بانگی کرده وه، به لّام وه لّامی نه بوو.

دهستی بو دريژ کرده وه، دهستی به ره و شانی برد و دووباره بانگی کرده وه.

خه ریک بوو دهست به شانی بگات که له پر و به شیوه یه کی خیرا نافرته که سه ری بهرز کرده وه.

چاوه کانی وه کو خوین سوور بوو بوون، رووخساری سپی هه لگه پابوو و روومه ته کانی وه کو ئیسک وش بوو بوون.

پیاوه که که نه مهی بینی، نهوا به شیرزه یه کی زوره وه کنشایه وه و که وته سه ری زهوی.

"تو ئیمهت کوشت، تو ئیمهت کوشت، تو ئیمهت کوشت!"

نافرته که به دهنگی کی به رزه وه هاواری به سه ردا کرد.

منداله بی گیانه که هه ستا، چاوه سپییه کانی کرده وه و رووی له باوکی کرد.

"تو ئیمهت کوشت، تو ئیمهت کوشت، تو ئیمهت کوشت!"

پیکه وه به دهنگی کی بهرز نه مهیان گوت، دواتر هه ستانه سه ری پی و له پیاوه که نزدیک بوونه وه.

"دوور که ونه وه! لیم دوور که ونه وه!"

پیاوه که له سه ری زهوییه که به خشانه وه لییان دوور ده که وته وه، نهوانیش به ههنگاوی هیواش به دواي ده که وتن. به دهوری قه نه فه که دا سوور پایه وه، رویشته لای میزه که و چه قویه بچووه که کی هه لگرت.

-تو ئیمهت کوشت، تو ئیمهت کوشت، تو ئیمهت کوشت!

-نه خیر! نه خیر! نه وه هه لّی من نه بوو، نه خیر! نه خیر! نه خیر! نه خیر! هه لّی من نه بوو!

پیاوه که به مه بهستی به رگری چه قویه که ی ناراسته ی نهوان کرد، به لّام نهوان هه ری زیاتر و زیاتر نزدیک ده بوونه وه.

لهپر هەردووکیان بێدەنگ بوون، مەودای نیوانیان تەنیا نیو مەتر بوو. ئافەرتەکە دەستی بۆ
پاکبێشا و دەستی لەسەر روومەتی دانا.

"لەگەڵمان وەرە، لێت خۆش دەبین."

پیاوێکە روومەتی لە دەستی ئەو دەخشاندا، بیری دەستە نەرمەکەى ئەوی دەکرد کە
هەمیشە ئارامی دەکردەو.

"لەگەڵمان وەرە باوێک، لێت خۆش دەبین."

بە گریانەو رووی لە کۆرەکەى کرد کە ئیستا بە ئاسایی دەردەکەوت، سەری گەرابۆو
باری ئاسایی خۆی و روومەتەکانی سوور بووونەو، وەکو ئەوێ بەراستی لە ژياندا
بیت. ئافەرتەکەش بە هەمان شێوێ گۆرا، کراسەکەى پاک بۆو و هیچ ناسەوارێکی خۆین
و برینی پێو دیار نەما، چاوەکانی چیتەر وەکو خۆین سوور نەمان و گەرانەو سەر رەنگی
ئاسایی خۆیان، رەنگی شین، رەنگێک کە وەکو قوڵایی دەریایەکان شین بوو.
رووخساریشی پاک بۆو، روومەتەکانی پر بوون و پێستەکەى نەرم بۆو.

"لەگەڵمان وەرە." هەردووکیان بە یەک دەنگ ئەمەیان گوت.

ئافەرتەکە دەستی گرت و چەقۆیەکەى بەرز کردەو، بردییه ژێر قورگی.

"لەگەڵمان وەرە."

پیاوێکە چەند ساتێک وەستا و بە دەم گریانەو هەناسەیهکی قوولی هەلمژێ.

دوای چەند چرکەیهک لەسەر زەوییهکە خۆینی پزای ئەو تەواوی زەمینەکەى سوورپۆش
کرد، وەکو کانیاویک خۆینەکە لە قورگی هەڵدەقوڵا و دەهاتە دەرو.

دوای ئەوێ کە بە دوو چاوی زەقەو لەسەر زەمینە ساردەکە کۆتایی بە ژيانی خۆی هێنا،
ئەوا ئافەرت و مندالەکە وەکو رووناکییهکی کز و ن بوون، چیتەر بوونیان نەما.

دەنگی شوین پێی یەکیک هات، دەنگێک کە بە ئەستەم دەبیسترا، ئەو شوین پێی
کەسیکی ئاسایی نەبوو.

یه کیک لای لاشه‌ی مردووی پیاوه که دهرکه‌وت، به پیلّاوه ره‌شه قایشییه‌کانی پیی له خوینه‌که نا و لیی نزیک بووه، بو ماوه‌یه‌ک تییراما. زرده‌خه‌نه‌یه‌ک که‌وته سهر لیوه‌کانی، زرده‌خه‌نه‌یه‌کی نه‌هریمه‌نانه که ددانه سپییه‌کانی دهرخست.

قاتیکی نیلی توخی له‌به‌ردابوو، کراسیکی مارپونی پوشی بوو و نه‌لقه‌یه‌ک که چند نه‌خشیکی سهیری له‌سهر بوو له په‌نجه‌ی دهستی چه‌پی کردبوو.

له‌سهر چۆکه‌کانی وهستا و سه‌ری نه‌و به‌رز کرده‌وه، ده‌می خو‌ی کرده‌وه و دوو که‌لّبی گه‌وره‌ی دهرخستن. ده‌می له سه‌ری نه‌و نزیک کرده‌وه، به‌لام مه‌ودایه‌کی بچووک‌ی له نیوان دم و سه‌ری نه‌ودا هیشته‌وه. دهستی کرد به هه‌لمژینی هه‌وا، یاخود وا دهرده‌که‌وت. له‌جیاتی هه‌وا شتیکی تر دهرپویشته‌ناو ده‌می، شتیکی که تیکه‌له‌ی ره‌نگی سه‌وز و شین و سوور بوو، له هه‌لم ده‌چوو، به‌لام هه‌لمیکی سه‌یر. نه‌و هه‌لمه له سه‌ری پیاوه مردووه‌که ده‌هاته دهره‌وه، نه‌ویش له ریگه‌ی ده‌مییه‌وه ده‌یمژی. هه‌لمه‌که برپا، بو‌یه ده‌می داخسته‌وه و سه‌ری نه‌وی به‌ردا، دواتر هه‌ستایه‌وه سهر پییه‌کانی و له لاشه‌ی مردووه‌که دوورکه‌وته‌وه. بو ساتیک چاوه‌کانی داخست، زمانی به ددانه‌کانیدا ده‌هینا، به‌سهر دوو که‌لّبه‌که‌ی، وه‌کو نه‌وه و ابوو چیژی دوا نان خواردنی بینییّت.

"تاها، نه‌مه‌یان چیژیکی تایبه‌تی هه‌بوو."

چاوه‌کانی کردنه‌وه، هیشتا پشتی له لاشه‌که بوو.

"به‌لام هیشتا برسیمه."

له‌گه‌ل گوتنی نه‌مه، نه‌وا سه‌ره په‌نجه‌کانی له یه‌کتريدا و له‌وئ وه‌کو ته‌میکی ره‌ش ون بوو.